

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออกเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 293 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลนี้แบ่งการเสนอข้อมูลออกเป็น 6 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ
- ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการบริโภคแต่ละหมวดสินค้าก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ
- ส่วนที่ 4 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ
- ส่วนที่ 5 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้จ่ายการบริโภคสินค้าในแต่ละหมวด การบริโภคก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ
- ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจ

โดยมีรายละเอียดการศึกษาในแต่ละส่วนดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไป ของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) เพศ

กลุ่มตัวอย่างจำนวน 293 คน จำแนกเป็นเพศชาย จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 และเพศหญิง จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 59.7 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (ดังตาราง 4.1)

ตาราง 4.1 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	118	40.3
หญิง	175	59.7
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

2) อายุ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 40.3 และ 9.9 ตามลำดับ (ดังตาราง 4.2)

ตาราง 4.2 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
20-30 ปี	144	49.1
31-40 ปี	118	40.3
41-50 ปี	29	9.9
มากกว่า 50 ปี	2	0.7
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

3) สถานภาพสมรส

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพทางการสมรส ในลักษณะของ การสมรสจำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 ในขณะที่มีสถานภาพ โสดจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3 (ดังตาราง 4.3)

ตาราง 4.3 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	121	41.3
สมรส	157	53.6
ม่าย/หย่า/แยกกันอยู่	15	5.1
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

4.) อาชีพ

กลุ่มตัวอย่างมีอาชีพลูกจ้างเอกชน จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 และอาชีพด้านอุตสาหกรรมและบริการ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 นอกจากนี้ เป็นรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 และกลุ่มอาชีพอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 2.8 (ดังตาราง 4.4).

ตาราง 4.4 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ลูกจ้างเอกชน	158	53.9
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	104	35.5
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	23	7.8
อื่น ๆ เช่น เจ้าของกิจการ ฯลฯ	8	2.8
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

5) ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 57.3 และรองลงมาในระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ส่วนระดับต่ำกว่าอนุปริญญา จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 11.6 (ดังตาราง 4.5)

ตาราง 4.5 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าอนุปริญญา	34	11.6
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	49	16.7
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	168	57.4
สูงกว่าปริญญาตรี	42	14.3
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

4.2 ข้อมูลด้านรายได้ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่

1) รายได้ต่อเดือนของกลุ่มอาชีพลูกจ้างเอกชน ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

จากข้อมูลในตาราง 4.6 แสดงให้เห็นว่า รายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพลูกจ้างเอกชน ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23,379.87 บาท/เดือน หลังวิกฤตเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20,650.57 บาท/เดือนพบว่ามียาไรได้เฉลี่ยลดลงถึงร้อยละ 11.67 เมื่อจำแนกที่มาของรายได้พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเงินเดือนคือรายได้ประจำ โดยจะเห็นได้ว่ารายได้พิเศษอื่นมีเปอร์เซ็นต์ที่ลดลงมากที่สุดถึงร้อยละ 49.78 อาจเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจทำให้มีการทำงานล่วงเวลาลดลง ส่วนโบนัสก็ลดลงถึงร้อยละ 16.98 แต่ก็ยังมีในส่วนที่เพิ่มคือรายได้อื่น ๆ เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 52.50 เนื่องจากรายได้ประจำ คือ เงินเดือนลดน้อยลงจึงจำเป็นต้องหารายได้จากทางอื่นเพิ่มเช่น ขายอาหาร ขายประกัน

ตาราง 4.6 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างอาชีพลูกจ้างเอกชนก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทรายได้	จำนวน	จำนวนเงินเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
		ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
รายได้ประจำ	158	14,812.15	14,045.19	-5.18
รายได้พิเศษอื่น	158	4,234.18	2,126.58	-49.78
โบนัส	158	3,067.72	2,548.42	-16.98
รายได้อื่น ๆ	158	1,265.82	1,930.38	52.50
เฉลี่ย		23,379.87	20,650.57	-11.67

ที่มา: จากการสำรวจ

- หมายเหตุ 1. รายได้พิเศษอื่น ได้แก่ ค่าล่วงเวลา
 2. โบนัสนำมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน
 3. รายได้อื่น ๆ เช่น ขายประกัน ขายอาหาร ฯลฯ

2) รายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

จากข้อมูลในตาราง 4.7 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการก่อนวิกฤตเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19,281.07 บาท/เดือน และหลังวิกฤตเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18,128.49 บาท/เดือน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรายได้ลดลงถึงร้อยละ 5.98 ประเภทรายได้พิเศษอื่นมีแนวโน้มลดลงมากที่สุดถึงร้อยละ 40.92 ส่วนจากโบนัสลดลงร้อยละ 26.29 แต่รายได้ประจำคือเงินเดือนลดลงไม่มากแสดงให้เห็นว่ากิจการอาจมีการลดการจ่ายโบนัสลง แต่ยังลดเงินเดือนไม่มากนักแต่รายได้อื่นๆ กลับสูงขึ้น อาจเป็นเพราะว่ามีการหารายได้พิเศษจากการขายของมากยิ่งขึ้นคือเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40.91

ตาราง 4.7 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทรายได้	จำนวน	จำนวนเงินเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
		ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
รายได้ประจำ	104	14,196.15	13,982.50	-1.53
รายได้พิเศษอื่น	104	2,138.46	1,263.46	-40.92
โบนัส	104	1,888.77	1,392.14	-26.29
รายได้อื่นๆ	104	1,057.69	1,490.39	40.91
เฉลี่ย		19,281.07	18,128.49	-5.98

ที่มา: จากการสำรวจ

- หมายเหตุ 1. รายได้พิเศษอื่น ได้แก่ ค่าล่วงเวลา
2. โบนัสนำมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน
3. รายได้อื่น ๆ เช่น ขายประกัน ขายอาหาร ฯลฯ

3) รายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

จากข้อมูลในตาราง 4.8 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 19,090.88 บาท/เดือน และหลังวิกฤตเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23,369.57 บาท/เดือน เพิ่มขึ้นร้อยละ 22.41 และพบว่า รายได้ประจำเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ

ละ 26.12 และรายได้พิเศษอื่น เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 149.98 ส่วนรายได้ที่มีแนวโน้มลดลง คือรายได้พิเศษอื่น ลดลงร้อยละ 63.15 และโบนัส ลดลงร้อยละ 11.98 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่ารายได้ของข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจเป็นกลุ่มอาชีพเดียว ที่มีรายได้เฉลี่ยหลังวิกฤตเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุมาจาก ยังมีการปรับเงินเดือนและค่าจ้างอยู่แม้ว่าจะเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ

ตาราง 4.8 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทรายได้	จำนวน	จำนวนเงินเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
		ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
รายได้ประจำ	23	17,926.09	22,608.7	26.12
รายได้พิเศษอื่น	23	826.09	304.35	-63.15
โบนัส	23	271.74	239.13	-11.98
รายได้อื่น ๆ	23	86.96	217.39	149.98
เฉลี่ย		19,090.88	23,369.57	22.41

ที่มา: จากการสำรวจ

- หมายเหตุ 1. รายได้พิเศษอื่น ได้แก่ ค่าล่วงเวลา
2. โบนัสนำมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน
3. รายได้อื่น ๆ เช่น ขายประกัน ขายอาหาร ฯลฯ

4) รายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพอื่น ๆ ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

จากข้อมูลในตาราง 4.9 แสดงให้เห็นว่ารายได้ของกลุ่มตัวอย่างอาชีพอื่น ๆ เช่นเจ้าของกิจการ มีรายได้ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ เท่ากับ 39,375 บาท/เดือน และหลังวิกฤตเศรษฐกิจ เท่ากับ 21,250 บาท/เดือน ลดลงถึงร้อยละ 38.18 และมีรายได้พิเศษอื่นลดลงถึงร้อยละ 100 รายได้ของกลุ่มอาชีพนี้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโดยตรงอย่างมาก

ตาราง 4.9 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างอาชีพอื่น ๆ เปรียบเทียบก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทรายได้	จำนวน	จำนวนเงินเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลงร้อยละ
		ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
รายได้ประจำ	8	34,375.00	21,250.00	-38.18
รายได้พิเศษอื่น	8	5,000.00	-	-100
โบนัส	8	-	-	-
รายได้อื่น ๆ	8	-	-	-
เฉลี่ย		39,375.00	21,250.00	-46.03

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ 1. รายได้พิเศษอื่น ได้แก่ ค่าล่วงเวลา

2. โบนัสนำมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน

3. รายได้อื่น ๆ เช่น ขายประกัน ขายอาหาร ฯลฯ

5) รายได้ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

จากข้อมูลในตาราง 4.10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีรายได้ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ เฉลี่ยเท่ากับ 22,026.63 บาท/เดือน และหลังวิกฤตเศรษฐกิจเท่ากับ 19,985.16 บาท/เดือน ลดลงร้อยละ 23.73 รายได้ที่ลดลงมากที่สุด คือ รายได้พิเศษ ลดลงร้อยละ 50.08 และโบนัส ลดลงร้อยละ 19.56 ส่วนรายได้ประจำลดลง ร้อยละ 3.12 และรายได้อื่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 49.03 จะเห็นได้ว่ารายได้เฉลี่ยที่ลดลงหลังวิกฤตเศรษฐกิจคือ รายได้พิเศษอื่นซึ่งอาจจะเป็นค่าล่วงเวลา ที่กิจการอาจมีนโยบายลดการทำล่วงเวลาหรือลดกำลังการผลิตจึงทำให้รายได้ในส่วนนี้ลดลงมากที่สุด ส่วนรายได้อื่นๆ ที่เพิ่มขึ้นก็อาจจะมีหารายได้โดยการค้าขาย มากยิ่งขึ้นส่วนรายได้ประจำก็ลดลงไม่มากแสดงว่าอาจจะไม่มีการขึ้นเงินเดือนให้มากนัก

ตาราง 4.10 แสดงรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทรายได้	จำนวน	จำนวนเงินเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
		ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
รายได้ประจำ	293	15,372.08	14,891.88	-3.12
รายได้พิเศษอื่น	293	3,243.69	1,619.11	-50.08
โบนัส	293	2,346.01	1,887.14	-19.56
รายได้อื่น ๆ	293	1,064.85	1,587.03	49.03
เฉลี่ย		22,026.63	19,985.16	-9.27

ที่มา: จากการสำรวจ

- หมายเหตุ 1. รายได้พิเศษอื่น ได้แก่ ค่าล่วงเวลา
 2. โบนัสนำมาคิดเป็นค่าเฉลี่ยเป็นรายเดือน
 3. รายได้อื่น ๆ เช่น ขยายประกัน ขยายอาหาร ฯลฯ

ตาราง 4.11 แสดงรายได้เฉลี่ยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามเพศ

รายได้(บาท)ต่อเดือน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า10,000	29	24.6	65	37.1	94	32.1
10,001-20,000	35	29.7	61	24.9	96	32.8
20,001-30000	19	16.1	32	18.3	51	17.4
30,001-40,000	4	3.4	10	5.7	14	4.8
มากกว่า 40,000	31	26.3	7	4.0	38	13.0
รวม	118	100.0	175	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.11 พบว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่เพศชาย มีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 29.7 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยมากกว่า 40,000 บาท ร้อยละ 26.3 ราย

ได้ เฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาทร้อยละ 24.6 รายได้เฉลี่ย 20,001- 30,000 บาท ร้อยละ 16.1 และมี รายได้เฉลี่ย 30,001-40,000 บาทร้อยละ 3.4 ในขณะที่พบว่าเพศหญิงมีรายได้เฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 37.1 รองลงมามีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 24.9 และมีรายได้เฉลี่ย 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 18.3 และรายได้เฉลี่ย 30,001-40,000 บาท มากกว่า 40,000 ร้อยละ 5.7 และ 4.0 ตามลำดับ

ตาราง 4.12 แสดงรายได้เฉลี่ยหลังวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามเพศ

รายได้(บาท)ต่อ เดือน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า10,000	53	44.9	89	50.9	142	48.5
10,001-20,000	35	29.7	47	26.9	82	28.0
20,001-30000	18	15.3	13	7.4	31	10.6
30,001-40,000	7	5.9	19	19	26	8.9
มากกว่า 40,000	5	4.2	7	4.0	12	4.1
รวม	118	100.0	175	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.12 พบว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่เพศชาย มีรายได้ เฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 44.9 รองลงมามีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 ร้อยละ 29.7 รายได้ เฉลี่ย 20,001-30,000 บาทร้อยละ 15.3 และรายได้เฉลี่ย 30,001-40,000 บาท ร้อยละ 5.9 ส่วนรายได้ เฉลี่ยมากกว่า 40,000 ร้อยละ 4.2 ในขณะที่พบว่า เพศหญิงมีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท ถึง ร้อยละ 50.9 รองลงมามีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาทร้อยละ 28.0 และรายได้เฉลี่ย 30,001- 40,000 บาท ร้อยละ 19 รายได้เฉลี่ย 20,001-30,000 บาทและรายได้เฉลี่ย มากกว่า 40,000 คิดเป็นร้อย ละ 19 และ 4.0 ตามลำดับ

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนทั้งเพศชายและหญิงในจังหวัด เชียงใหม่มีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 32.8 เมื่อหลังวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนมี รายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 48.5

ตาราง 4.13 แสดงรายได้เฉลี่ยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ รายได้ (บาท)ต่อเดือน	ลูกจ้างเอกชน		อุตสาหกรรมและ บริการ		ราชการ / รัฐวิสาหกิจ		อื่นๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000	50	31.6	40	38.5	4	17.4	-	-	94	32.1
10,001-20,000	48	30.4	32	30.8	14	60.9	2	25.0	96	32.8
20,001-30,000	30	19.0	16	15.4	3	13.0	2	25.0	51	17.4
30,001-40,000	10	6.3	2	1.9	-	-	2	25.0	14	4.8
มากกว่า 40,000	20	12.7	14	13.5	2	8.7	2	25.0	38	13.0
รวม	158	100.0	104	100.0	23	100.0	8	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.13 พบว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่อาชีพลูกจ้างเอกชนมีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 31.6 อาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการมีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 38.5 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจมีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาท คิดเป็น ร้อยละ 60.9 ส่วนอาชีพอื่น ๆ มีรายได้เฉลี่ยเท่ากันในทุกระดับคิดร้อยละ 25.0

ตาราง 4.14 แสดงรายได้เฉลี่ยหลังวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ รายได้ (บาท)ต่อเดือน	ลูกจ้างเอกชน		อุตสาหกรรมและ บริการ		ราชการ / รัฐวิสาหกิจ		อื่นๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000	77	48.7	50	48.1	13	56.5	2	25.0	142	48.5
10,001-20,000	38	24.1	36	34.6	6	26.1	2	25.0	82	28.0
20,001-30,000	16	10.1	10	9.6	3	13.0	2	25.0	31	10.6
30,001-40,000	21	13.3	2	1.9	1	4.3	2	25.0	26	8.9
มากกว่า 40,000	6	3.8	6	5.8	-	-	2	25.0	12	4.1
รวม	158	100.0	104	100.0	23	100.0	8	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.14 พบว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ อาชีพลูกจ้างเอกชนมีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 48.7 ส่วนอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการ

มีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 48.10 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจมีรายได้เฉลี่ย น้อยกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 56.5 อาชีพอื่น มีรายได้เฉลี่ยเท่ากับในทุกระดับคือร้อยละ 25.0

โดยสรุป ทุกกลุ่มอาชีพมีรายได้เฉลี่ยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจเท่ากับ 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.8 และหลังวิกฤตเศรษฐกิจ มีรายได้เฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 48.5 พบว่าทุกกลุ่มมีรายได้เฉลี่ยลดลงและในอัตราร้อยละที่สูงขึ้นด้วยแสดงให้เห็นว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจกระทบต่อทุกกลุ่มอาชีพ

4.3 พฤติกรรมการบริโภคสินค้าในแต่ละหมวดสินค้าก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่

4.3.1 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบริโภคสินค้าเพื่อการอุปโภคบริโภค ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งในช่วงก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจพบว่า (ตาราง 4.15)

การบริโภคสินค้าเพื่อการอุปโภคและบริโภคก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายที่ประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ ที่ใช้จ่ายมากที่สุด คือค่าผ่อนชำระค่าบ้าน เฉลี่ยเดือนละ 8,864.15 บาท รองลงมาคือค่าผ่อนชำระรถยนต์ เฉลี่ยเดือนละ 5,456.32 บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยารักษาโรคเฉลี่ยเดือนละ 5,226.09 บาท ค่าผ่อนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มภายในครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 4,460.07 บาท

การบริโภคสินค้าเพื่อการอุปโภคและบริโภคหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายที่ประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่มากที่สุด คือค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการผ่อนชำระค่าบ้านเฉลี่ยเดือนละ 6,973.77 บาท รองลงมาคือค่าผ่อนชำระรถยนต์ เฉลี่ยเดือนละ 5,908.93 บาท และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มภายในครัวเรือนเฉลี่ยเดือนละ 4,101.12 บาท และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาเฉลี่ยเดือนละ 3,107.16 บาท

การเปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคสินค้าก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ โดยพิจารณาจากค่าใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายเกือบทุกประเภทลดลง เฉลี่ยลดลงเดือนละ 10,001.62 บาท หรือร้อยละ 22.34 โดยที่มีเพียงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มสูงขึ้นคือค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการผ่อนชำระรถจักรยานยนต์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 37.61 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสาธารณูปโภค ได้แก่ ค่าไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 16.62 และค่าผ่อนชำระรถยนต์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.29 และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5.52 รวมถึงค่าน้ำประปาเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.76

การพิจารณาค่าใช้จ่ายในการบริโภคนี้นี้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของรายได้ประชาชาติมองในแง่รายจ่ายนั่นก็คือ ค่าใช้จ่ายในการบริโภค เมื่อพิจารณาถึงภาวะเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ไทยแล้ว อาจจะพิจารณาได้จากการเปลี่ยนแปลงค่าใช้จ่ายในการบริโภคถึงแม้บุคคลจะไม่มีรายได้ แต่จำเป็นต้องทำการบริโภคเช่นกัน ดังนั้นพฤติกรรมการบริโภคจึงกลายเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแต่ละคนได้กระทำร่วมกันในการใช้จ่ายเงินเพื่อการบริโภค

จะเห็นได้ว่าการปรับตัวโดยปรับแผนการบริโภคอาหารเพื่อใช้จ่ายให้น้อยลงในขณะที่ยังได้รับผลกระทบจากราคาสินค้าอุปโภคบริโภคที่สำคัญมีราคาสูงขึ้นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมวดอาหารและเครื่องดื่ม หรือการลดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล โดยเปลี่ยนไปรักษาพยาบาลของรัฐ แทนโรงพยาบาลเอกชน หรือซื้อยามารักษาเอง

ตาราง 4.15 แสดงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคสินค้าก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ การอุปโภคและบริโภค	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
1.ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหาร และเครื่องดื่ม			
-ภายในครัวเรือน	4,460.07	4,101.12	-8.05
-บริโภคนอกบ้าน	1,892.79	1,368.57	-27.70
-ประจำวัน(ทำงาน)	1,269.76	1,152.82	-9.21
-อื่น ๆ	1,043.50	529.41	-49.27
2.เกี่ยวกับเครื่องนุ่งห่ม			
-ค่าเสื้อผ้า	1,838.84	1,200.47	-34.72
-ค่าเครื่องนุ่งห่ม	1,111.11	938.18	-15.56
3.สาธารณูปโภค			
-ค่าไฟฟ้า	656.52	765.66	16.62
-ค่าน้ำประปา	243.08	252.21	3.76
-ค่าโทรศัพท์	1,016.07	644.15	-36.61
-อื่น ๆ	1,611.25	1,373.89	-14.73
4.ค่าใช้จ่ายทั่วไป			
-การรักษาโรค	5,226.09	931.31	-82.18
-การศึกษา	2,944.58	3,107.16	5.52
-เครื่องสำอาง	1,343.37	1,125.59	-16.21
-อื่น ๆ	2,433.24	804.00	-66.96
5.ค่าผ่อนชำระสินค้า			
-ค่าบ้าน	8,864.15	6,973.77	-21.33
-ค่ารถยนต์	5,456.32	5,908.93	8.29
-จักรยานยนต์	1,056.52	1,453.96	37.61
-ผ่อนชำระอื่น ๆ	2,300.00	2,134.44	-7.19
เฉลี่ย	44,767.26	34,765.64	-22.34

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเฉพาะผู้ที่ตอบว่ามีค่าใช้จ่ายในหมวดนี้

4.3.2 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่เฉลี่ย เดือนละ 8,770.31 บาท รายจ่ายมากที่สุดคือค่าซ่อมแซมบ้าน เฉลี่ยเดือนละ 3,180 บาท รองลงมาคือค่าใช้จ่ายอื่นเฉลี่ยเดือนละ 2,166.67 บาท และค่าเช่าบ้านเฉลี่ยเดือนละ 1,845.45 บาท

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 7,609.19 บาท การศึกษาครั้งนี้ พบว่ารายจ่ายมากที่สุดคือค่าเช่าบ้าน เฉลี่ยเดือนละ 3,062.96 บาทรองลงมาคือค่าประกันภัยเฉลี่ยเดือนละ 2,100 บาท และค่าซ่อมแซมบ้านเฉลี่ยเดือนละ 1,003.05 บาท

การเปรียบเทียบการใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์พบว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยลดลงร้อยละ 13.24 ค่าเช่าบ้านเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 65.97 และค่าประกันภัยเพิ่มขึ้นร้อยละ 33.06 แต่ค่าซ่อมแซมบ้านลดลง ร้อยละ 66.19 และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ลดลงร้อยละ 33.39 (ดูตาราง 4.16)

ผลการศึกษาเห็นได้ว่าประชาชนพยายามปรับลดค่าใช้จ่ายที่คิดว่าไม่จำเป็นมากนักเช่น ค่าซ่อมแซมบ้าน แต่ในภาวะเศรษฐกิจที่ค่าครองชีพสูงขึ้น ค่าเช่าบ้านจึงเป็นค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น

ตาราง 4.16 แสดงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยในช่วงก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ ที่อยู่อาศัย	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
ค่าเช่าบ้าน	1,845.45	3,062.96	65.97
ค่าซ่อมแซมบ้าน	3,180.00	1003.05	-66.19
ค่าประกันภัย	1,578.19	2,100.00	33.06
อื่น ๆ	2,166.67	1,443.18	-33.39
เฉลี่ย	8,770.31	7,609.19	-13.24

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเฉพาะผู้ที่ตอบว่ามีค่าใช้จ่ายในหมวดนี้

4.3.3 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 3,560.34 บาท รายจ่ายมากที่สุดคือ ค่าน้ำมันเฉลี่ยเดือนละ 1,479.37 บาท รองลงมาค่าซ่อมแซมยานพาหนะเฉลี่ยเดือนละ 1,465.59 บาท และค่าโดยสารรถประจำทางเฉลี่ยเดือนละ 545.38 บาท และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะอื่น เฉลี่ยเดือนละ 70 บาท

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่เฉลี่ยเดือนละ 3,923.76 บาทรายจ่ายมากที่สุดคือค่าน้ำมันเฉลี่ยเดือนละ 1,753.14 บาท และค่าซ่อมแซมพาหนะเฉลี่ยเดือนละ 1,443.18 บาท และค่าโดยสารรถประจำทางเฉลี่ยเดือนละ 399.44 บาท และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะอื่น ๆ เฉลี่ยเดือนละ 328 บาท

การเปรียบเทียบการใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.21 โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะอื่น ร้อยละ 368.57 และค่าน้ำมันร้อยละ 18.50 ค่าโดยสารรถประจำทางลดลงร้อยละ 26.76 และค่าซ่อมแซมยานพาหนะลดลง ร้อยละ 1.52 (ดูตาราง 4.17)

จะเห็นได้ว่าค่าน้ำมันและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะอื่น ๆ เป็นค่าใช้จ่ายที่มีการใช้จ่ายมากขึ้นเพราะสาเหตุจากราคาน้ำมันที่สูงขึ้น แม้จะมีการพยายามลดค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมยานพาหนะลง

ตาราง 4.17 แสดงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะในช่วงก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ ยานพาหนะ	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
ค่าซ่อมแซมยานพาหนะ	1,465.59	1,443.18	-1.52
ค่าน้ำมัน	1,479.37	1,753.14	18.50
ค่าโดยสารรถประจำทาง	545.38	399.44	-26.76
อื่น ๆ	70.00	328.00	368.57
เฉลี่ย	3,560.34	3,923.76	10.21

ที่มา: จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเฉพาะผู้ที่ตอบว่ามีค่าใช้จ่ายในหมวดนี้

4.3.4 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกและการอ่านเบ็ดเตล็ด

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกและการอ่านเบ็ดเตล็ดก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 4,137.12 บาท รายจ่ายมากที่สุดคือค่าใช้จ่ายด้านนันทนาการเฉลี่ยเดือนละ 1,615.11 บาท รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายงานเลี้ยงเฉลี่ยเดือนละ 1,302.74 บาท และค่าใช้จ่ายบันทึกอื่น ๆ เฉลี่ยเดือนละ 766.67 บาท ค่าใช้จ่ายหนังสือพิมพ์วารสารเฉลี่ยเดือนละ 452.60 บาท

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกและการอ่านเบ็ดเตล็ดหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 3,472.61 บาท รายจ่ายมากที่สุดคือค่าใช้จ่ายด้านนันทนาการเฉลี่ยเดือนละ 1,499.81 บาท รองลงมาคือค่าใช้จ่ายงานเลี้ยงเฉลี่ยเดือนละ 922 บาท และค่าใช้จ่ายบันทึกอื่น ๆ เฉลี่ยเดือนละ 700 บาท ค่าใช้จ่ายหนังสือพิมพ์วารสาร เฉลี่ยเดือนละ 350.80 บาท

การเปรียบเทียบการใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกและการอ่านเบ็ดเตล็ด ลดลงร้อยละ 16.06 ค่าใช้จ่ายงานเลี้ยงลดลงมากที่สุด ร้อยละ 29.23 และค่าใช้จ่ายหนังสือพิมพ์ลดลงร้อยละ 22.66 และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกอื่น ๆ ลดลงร้อยละ 8.70 และค่าใช้จ่ายด้านนันทนาการ ลดลงร้อยละ 7.14 (ดูตาราง 4.18)

ค่าใช้จ่ายในกลุ่มนี้อาจถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นจึงมีการปรับตัวลดลงในทุกประเภท การใช้จ่าย

ตาราง 4.18 แสดงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันทึกและการอ่านเบ็ดเตล็ดก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ บันทึกและการอ่าน	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
ค่าใช้จ่ายหนังสือพิมพ์	452.60	350.80	-22.66
ด้านนันทนาการ	1,615.11	1,499.81	-7.14
ค่าใช้จ่ายงานเลี้ยง	1,302.74	922.00	-29.23
อื่น ๆ	766.67	700.00	-8.70
เฉลี่ย	4,137.12	3,472.61	-16.06

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเฉพาะผู้ที่ตอบว่ามีค่าใช้จ่ายในหมวดนี้

4.3.5 ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค

ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 3,347.98 บาท รายจ่ายมากที่สุด คือ ค่าเบี้ยประกัน ดอกเบี้ยเงินกู้ เฉลี่ยเดือนละ 2,350.82 บาท รองลงมาคือค่าภาษีสังคัม(งานบวช งานแต่งงาน งานศพ กฐิน ผ้าป่า ฯลฯ) เฉลี่ยเดือนละ 590.47 บาท และค่าซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เชียงตวย เฉลี่ยเดือนละ 406.69 บาท

ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายในหมวดนี้ของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ เฉลี่ยเดือนละ 6,580.11 บาท รายจ่ายมากที่สุด คือ ค่าเบี้ยประกัน ดอกเบี้ยเงินกู้ เฉลี่ยเดือนละ 5,003.08 บาท รองลงมา ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เฉลี่ยเดือน 707 บาทค่าภาษีสังคัม เฉลี่ยเดือนละ 555.03 บาท และค่าซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เฉลี่ยเดือนละ 315 บาท

การเปรียบเทียบการใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค เพิ่มขึ้นร้อยละ 96.53 ค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากที่สุดคือค่าเบี้ยประกัน ดอกเบี้ย เพิ่มขึ้นร้อยละ 112.82 ส่วนค่าใช้จ่ายที่ลดลง คือ ค่าใช้จ่าย ซื้อสลากกินแบ่งลดลงร้อยละ 22.54 และค่าภาษีสังคัมลดลงร้อยละ 6.00 (ดูตาราง 4.19)

ในส่วนของคุณค่าเบี้ยประกัน ดอกเบี้ย ที่สูงขึ้นอาจจะมีสาเหตุมาจาก ต้องรับภาระดอกเบี้ยในการกู้ยืมมากขึ้น

ตาราง 4.19 แสดงค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
ค่าภาษีสังคัม	590.47	555.03	-6.00
ซื้อสลากกินแบ่ง	406.69	315.00	-22.54
เบี้ยประกัน ดอกเบี้ย	2,350.82	5,003.08	112.82
อื่น ๆ	-	707.00	-
เฉลี่ย	3,347.98	6,580.11	96.53

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : 1. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเฉพาะผู้ที่ตอบว่ามีค่าใช้จ่ายในหมวดนี้

2. ค่าภาษีสังคัม ได้แก่ งานบวช งานแต่งงาน งานศพ กฐิน ผ้าป่า ฯลฯ

4.3.6 ค่าใช้จ่ายรวมทุกประเภทก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ค่าใช้จ่ายรวมทุกประเภทก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ ส่วนใหญ่ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภค เฉลี่ยเดือนละ 16,212.87 บาท รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและขนส่งเฉลี่ยเดือนละ 1,843.01 บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเฉลี่ยเดือนละ 1,580.97 บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านเฉลี่ยเดือนละ 1,137.47 บาท และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับอุปโภคบริโภคเฉลี่ยเดือนละ 1,030.72 บาท

ค่าใช้จ่ายรวมทุกประเภทหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคถือเป็นค่าใช้จ่ายที่มากที่สุดเฉลี่ยเดือนละ 12,499.06 บาท รองลงมาคือค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะเฉลี่ยเดือนละ 2,043.21 บาท และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคเฉลี่ยเดือนละ 1,505.85 บาท ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเฉลี่ยเดือนละ 1,266.82 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านน้อยที่สุดคือเฉลี่ยเดือนละ 762.90 บาท

การเปรียบเทียบการใช้จ่ายก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ จากการวิเคราะห์พบว่า ค่าใช้จ่ายรวมเฉลี่ยทั้งหมดลดลงร้อยละ 21.28 ค่าใช้จ่ายที่ลดลงมากที่สุด คือค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านลดลงร้อยละ 32.93 ซึ่งถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นประชาชนส่วนใหญ่พยายามลดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ รองลงมาคือค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคลดลงร้อยละ 22.91 ในส่วนนี้ถึงแม้จะพยายามลดลงแต่ลดลงไม่ได้มากเพราะ ถือเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ทุกคนต้องบริโภค ส่วนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยลดลงร้อยละ 22.40 อาจจะมีการซ่อมแซมบ้านน้อยลง ในทางตรงกันข้ามก็มีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้นได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นร้อยละ 46.10 ในส่วนนี้อาจจะเป็นเพราะต้องรับภาระดอกเบี้ยที่มีมากขึ้นจากการกู้ยืม และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.86 สาเหตุ เพราะราคาน้ำมันมีราคาสูงขึ้นถึงแม้จะพยายามลดค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมยานพาหนะ (ดูตาราง 4.20)

และการพยายามลดการใช้จ่ายอาจมีสาเหตุมาจากภาวะเงินเฟ้อและเงินฝืดซึ่งส่งผลกระทบต่อให้เศรษฐกิจถดถอย โดยมีสาเหตุมาจาก 2 ปัจจัย คือ ระดับราคาสินค้า และปริมาณเงินคือเมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อระดับราคาสินค้าจะสูงขึ้นด้วยโดยคู่ได้จากตรรกษาราคาผู้บริโภค และเมื่ออัตราเงินเฟ้อติดลบ ก็จะเป็นสัญญาณเตือนว่าจะเกิดภาวะเงินฝืด ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขายสินค้าได้น้อยลงจึงต้องลดราคาสินค้า การขายสินค้าที่น้อยลงเป็นเพราะไม่มีกำลังซื้อ หรือความต้องการหายไปที่ไม่มีกำลังซื้อ ก็เพราะว่าธุรกิจมีปัญหายอดขายของกิจการลดลง ในขณะที่ประชาชนบางส่วนตกงานไม่มีรายได้หรือถูกลดเงินเดือนจึงทำให้มีกำลังซื้อน้อยลง

หากเศรษฐกิจยังไม่ฟื้นตัวทำให้ขายสินค้าไม่ได้ จนทำให้ต้องลดราคาสินค้าและสะท้อนเป็นอัตราเงินเฟ้อที่ติดลบจะทำให้ธุรกิจมีปัญหา ผลิตสินค้าออกมาขายไม่ได้ ต้องลดกำลังการผลิตและปิดกิจการหรือลดคนไปในที่สุดและจะนำไปสู่ความต้องการในการบริโภคน้อยลง

ตาราง 4.20 แสดงค่าใช้จ่ายรวมทุกประเภทก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ประเภทค่าใช้จ่าย	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย(บาท/เดือน)		อัตราการเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ	
1. ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค	16,212.87	12,499.06	-22.91
2. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	1,580.97	1,226.82	-22.40
3 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและขนส่ง	1,843.01	2,043.21	10.86
4. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบันเทิงและการอ่าน	1,137.47	762.90	-32.93
5. ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับอุปโภคและบริโภค	1,030.72	1,505.85	46.10
รวม	21,805.04	18,037.84	-21.28

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

จากตาราง 4.21 พบว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่เพศชาย มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.4 และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 29.7 ค่าใช้จ่าย 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 13.6 และค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 30,001-40,000 บาทและมากกว่า 40,000 ร้อยละ 14.0 ในอัตราที่เท่ากัน ในขณะที่พบว่าเพศหญิง มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า10,000 บาท ร้อยละ 37.3 รองลงมาคือค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20000 บาท ร้อยละ 33.1 และค่าใช้จ่ายมากกว่า 40,000 บาท ร้อยละ14.3 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 10.9 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 30,001-40,000 คิดเป็นร้อยละ 4.0

ตาราง 4.21 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามเพศ

ค่าใช้จ่าย(บาท) ต่อเดือน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า10,000	39	33.4	66	37.7	105	35.8
10,001-20,000	35	29.7	58	33.1	93	31.7
20,001-30000	16	13.6	19	10.9	35	11.9
30,001-40,000	14	11.9	7	4.0	21	7.2
มากกว่า 40,000	14	11.9	25	14.3	39	13.3
รวม	118	100.0	175	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 4.22 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยหลังวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามเพศ

ค่าใช้จ่าย(บาท) ต่อเดือน	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า10,000	37	31.4	64	36.6	101	34.5
10,001-20,000	35	29.7	60	34.3	95	32.4
20,001-30000	18	15.3	19	10.9	37	12.6
30,001-40,000	14	11.9	3	1.7	17	5.8
มากกว่า 40,000	14	11.9	29	16.6	43	14.7
รวม	118	100.0	175	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง ที่ 4.22 พบว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเพชรชายมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.4 รองลงมาคือค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาท , 20001-30,000 บาท , 30,001-40,000 และมากกว่า 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.7,15.3,11.9 และ 11.9 ตามลำดับ ในขณะที่พบว่าเพศหญิง มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาคือ 10,001-20,000 บาท ,20,001-30,000 , 30,001-40,000 และมากกว่า 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 32.4, 12.6 ,5.8 และ14.7 ตามลำดับ

สรุปได้ว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจทั้งเพศชายและเพศหญิง มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.8 แต่เมื่อหลังวิกฤตเศรษฐกิจมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.5 แสดงว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจมีการปรับลดค่าใช้จ่ายเฉลี่ยลดลงในอัตราร้อยละที่เพิ่มขึ้นด้วย

ตาราง 4.23 แสดงค่าใช้จ่ายเฉลี่ยก่อนวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ รายได้ (บาท)ต่อเดือน	ลูกจ้างเอกชน		อุตสาหกรรมและ บริการ		ราชการ / รัฐวิสาหกิจ		อื่นๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000	51	32.3	44	42.3	8	34.8	2	25.0	105	35.8
10,001-20,000	54	34.2	298	26.9	9	39.1	2	25.0	93	31.7
20,001-30,000	15	9.5	16	15.4	4	17.4	-	-	35	11.9
30,001-40,000	15	7.6	6	5.8	1	4.3	2	25.0	21	7.2
มากกว่า 40,000	26	16.5	10	9.6	1	4.3	2	25.0	39	13.3
รวม	158	100.0	104	100.0	23	100.0	8	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.23 พบว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่อาชีพลูกจ้างเอกชน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.2 อาชีพอุตสาหกรรมและบริการ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 42.3 ส่วนข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 39.1 อาชีพอื่นๆมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากันในทุกระดับคือร้อยละ 25.0

ตาราง 4.24 แสดงค่าใช้จ่ายหลังวิกฤตเศรษฐกิจจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ รายได้ (บาท)ต่อเดือน	ลูกจ้างเอกชน		อุตสาหกรรมและ บริการ		ราชการ / รัฐวิสาหกิจ		อื่นๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 10,000	49	31.0	42	40.4	8	34.8	2	25.0	101	34.5
10,001-20,000	54	31.2	30	28.8	9	39.1	2	25.0	95	32.4
20,001-30,000	17	10.8	16	15.4	4	17.4	-	-	37	12.6
30,001-40,000	8	5.1	6	5.8	1	4.3	2	25.0	17	5.8
มากกว่า 40,000	30	19.0	10	9.6	1	4.3	2	25.0	43	14.7
รวม	158	100.0	104	100.0	8	100.0	8	100.0	293	100.0

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.24 พบว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่อาชีพปลูกข้างเอกชน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.2 ภาคอุตสาหกรรมและบริการมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า 10,000 บาทร้อยละ 40.4 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 10,001-20,000 บาทร้อยละ 39.1 ส่วนอาชีพอื่นมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากันในทุกระดับ คิดเป็นร้อยละ 25.0

ดังนั้นสรุปได้ว่าก่อนวิกฤตเศรษฐกิจมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 35.8 ในทุกกลุ่มอาชีพ พอหลังจากวิกฤตเศรษฐกิจ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.5 พบว่ามีค่าใช้จ่ายร้อยละในสัดส่วนที่ลดลง

4.4 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่

4.4.1 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ในส่วนนี้จะแสดงถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ทั้งก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจโดยเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลในการกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ อันได้แก่ เพศ (SEX) อายุ (AGE) สถานภาพสมรส (STATUS) การศึกษา (EDU) รายได้ (Y d) (ภาคผนวก ค) ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงสมการดังนี้

$$C = 16,984.253 - 4,789.304 \text{ Dedu}_s + 0.342 \text{ Y d} \dots\dots\dots(4.1)$$

(2188.516)	(2149.720)	(.045)
(7.761)	(-2.228)	(7.633)

$$R^2 = 0.099$$

$$R^2 \text{ adjusted} = 0.95$$

$$F\text{-test} = 21.403$$

หมายเหตุ ค่าในวงเล็บบนแสดงค่า ความคลาดเคลื่อน
ค่าในวงเล็บล่างแสดงค่า t-statistic

ผลการวิเคราะห์พบว่า สมการที่สร้างขึ้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 5% เมื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ต่าง ๆ ด้วย t-statistic ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ที่สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยและการศึกษาระดับปริญญาตรี/เทียบเท่า มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ระดับอื่น ๆ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ตัวแปรรายได้สามารถอธิบายได้ว่า ถ้ารายได้เปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน 0.342 บาท โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ ส่วนระดับการศึกษาปริญญาตรี/เทียบเท่า สามารถอธิบายได้ว่า มีการบริโภคจะต่ำกว่าระดับรายได้ 4,789.304 บาท

4.4.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ

ในส่วนนี้จะแสดงถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ โดยเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพล ในการกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ อันได้แก่ เพศ (SEX) อายุ (AGE) สถานภาพสมรส (STATUS) การศึกษา (EDU) รายได้ (Y d) (ดูภาคผนวก ค) ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงสมการดังนี้

$$C = 16,546.112 + 0.341 Y d \dots\dots\dots(4.2)$$

(2701.370)	(.063)
(6.125)	(5.383)

R² = 0.099

R² adjusted = 0.93

F-test = 15.884

หมายเหตุ ค่าในวงเล็บบนแสดงค่า ความคลาดเคลื่อน
 ค่าในวงเล็บล่างแสดงค่า t-statistic

ผลการวิเคราะห์พบว่า สมการที่สร้างขึ้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 5 % เมื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ต่าง ๆ ด้วย t-statistic ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ที่สามารถนำไป

จับจ่ายใช้สอยได้ มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติสามารถอธิบายได้ว่า ถ้ารายได้เปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน 0.341 บาท โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่

4.4.3 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่หลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ในส่วนนี้จะแสดงถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ โดยเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายในการบริโภคกับตัวแปรอิสระต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพล ในการกำหนดการบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ อันได้แก่ เพศ (SEX) อายุ (AGE) สถานภาพสมรส (STATUS) การศึกษา (EDU) รายได้ (Y d) (ดูภาคผนวก ค) ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่แสดงสมการดังนี้

$$C = 17,045.602 + 0.343 Y d \quad \dots\dots\dots(4.3)$$

(2715.707)	(0.64)
(6.277)	(5.393)

R ²	=	0.100
R ² adjusted	=	0.94
F-test	=	16.096

หมายเหตุ ค่าในวงเล็บบนแสดงค่า ความคลาดเคลื่อน
 ค่าในวงเล็บล่างแสดงค่า t-statistic

ผลการวิเคราะห์พบว่า สมการที่สร้างขึ้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 5% เมื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ต่าง ๆ ด้วย t-statistic ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ที่สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของเพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติสามารถอธิบายได้ว่า ถ้ารายได้เปลี่ยนแปลงไป 1 บาท จะทำให้ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน 0.338 บาท โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่

4.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับพฤติกรรมของผู้บริโภคก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่

ส่วนแรก การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้าย (Marginal Propensity to Consume :MPC) หมายถึง เมื่อรายได้ของครัวเรือนเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย ครัวเรือนจะมีความโน้มเอียงในการบริโภคอย่างไรบ้าง

4.5.1 การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของสินค้าอุปโภค บริโภคหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์หาความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของสินค้าอุปโภคบริโภคพบว่า กลุ่มอาชีพ ภาคอุตสาหกรรมและบริการมีอัตราที่สูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.2660 ซึ่งหมายความว่า ถ้ารายได้ของครัวเรือนเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในการบริโภคสินค้ากลุ่มนี้เพิ่มขึ้น 0.2660 บาท รองลงมาคือกลุ่มอาชีพภาคเอกชน มีค่า MPC เท่ากับ 0.2100 และกลุ่มอาชีพราชการ/รัฐวิสาหกิจมีค่า MPC เท่ากับ 0.0785 ส่วนค่า MPC ของกลุ่มอาชีพอื่น ๆ มีค่า MPC เท่ากับ -0.1030 หมายถึงหากครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในการบริโภคลดลง 0.1030 (ดูตาราง 4.25)

ทั้งนี้เป็นเพราะว่ารายได้ของกลุ่มอาชีพอื่น ๆ หลังวิกฤตเศรษฐกิจมีรายได้ลดลงมากที่สุด ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายจึงมีค่ามากที่สุด

ตาราง 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค กับรายได้ของแต่ละกลุ่มอาชีพหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

กลุ่มอาชีพ	ค่าคงที่ (a)	MPC (b)	t	ระดับนัยสำคัญ
ลูกจ้างเอกชน	9259.170	0.2100	3.860	.000
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	6018.234	0.2660	5.892	.000
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	9603.747	0.0785	1.454	.161
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	17542.105	-0.1030	-1.190	.856

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.5.2 การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของการใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์หาความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของการใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของแต่ละกลุ่มอาชีพ พบว่า กลุ่มอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว มีค่า MPC มีอัตราสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.1840 ซึ่งหมายความว่าถ้ารายได้ของครัวเรือนเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น 0.1840 บาท รองลงมาคือกลุ่มลูกจ้างเอกชน เท่ากับ 0.0009

สำหรับค่า MPC ที่ติดลบ เป็นเพราะกลุ่มอาชีพ ที่มีรายได้สูงแต่ใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ในขณะที่กลุ่มอาชีพที่มีรายได้ต่ำ ใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยค่อนข้างเพิ่มมากขึ้น ได้แก่กลุ่มอาชีพราชการ/รัฐวิสาหกิจ โดยมีค่าความโน้มเอียงหน่วยสุดท้าย (MPC) เท่ากับ -0.0031 หมายความว่าถ้ารายได้ของครัวเรือนเพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยลดลงร้อยละ 0.0031 บาท (ดูตาราง 4.26)

ตาราง 4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยกับรายได้ของแต่ละกลุ่มอาชีพหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

กลุ่มอาชีพ	ค่าคงที่ (a)	MPC (b)	t	ระดับนัยสำคัญ
ลูกจ้างเอกชน	1508.116	0.0009	0.341	.734
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	885.615	-0.0008	-0.493	.623
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	377.410	-0.0031	-0.489	.630
อื่น ๆ เช่น ธุรกิจส่วนตัว	-3289.474	0.1840	6.062	.001

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.5.3 การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของการใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่งหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์หาความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของการใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง พบว่า กลุ่มอาชีพอื่น ๆ (ธุรกิจส่วนตัว) มีค่า MPC สูงที่สุดคือ เท่ากับ 0.1030 หมายความว่าถ้าครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในการเกี่ยวกับยานพาหนะและขนส่ง เพิ่มขึ้น 0.1030 บาท รองลงมาคืออาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการ กลุ่มลูก

จ้างเอกชน และกลุ่มราชการ/รัฐวิสาหกิจ โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.0053 ,0.0026 , 0.0017 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.27)

ตาราง 4.27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง กับรายได้ของแต่ละกลุ่มอาชีพหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

กลุ่มอาชีพ	ค่าคงที่ (a)	MPC (b)	t	ระดับนัยสำคัญ
ลูกจ้างเอกชน	1782.622	0.0026	2.433	.016
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	691.879	0.0053	6.588	.000
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	1773.300	0.0017	0.196	.846
อื่น ๆ เช่น ธุรกิจส่วนตัว	157.895	0.1030	2.306	.061

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.5.4 การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านเบ็ดเตล็ดหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์หาความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านเบ็ดเตล็ด พบว่ากลุ่มอาชีพอื่น (ธุรกิจส่วนตัว) มีอัตราสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.1210 หมายความว่า ถ้าครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น 1 บาท จะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในการเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านเพิ่มขึ้น 0.1210 รองลงมาคือ กลุ่มอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการและ ลูกจ้างเอกชน โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.0032 ,0.0014 ตามลำดับ ส่วนข้าราชการรัฐวิสาหกิจมีค่า MPC เท่ากับ -0.0036 หมายความว่าถ้ารายได้ของครัวเรือนเพิ่มขึ้น 1 บาทจะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านลดลง 0.0036 บาท (ดูตาราง 4.28)

ตาราง 4.28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่านเบ็ดเตล็ดกับรายได้ของแต่ละกลุ่มอาชีพหลังวิกฤติเศรษฐกิจ

กลุ่มอาชีพ	ค่าคงที่ (a)	MPC (b)	t	ระดับนัยสำคัญ
ลูกจ้างเอกชน	599.472	0.0014	1.196	.234
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	31.096	0.0032	4.217	.000
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	620.090	-0.0036	-0.668	.512
อื่น ๆ เช่น ธุรกิจส่วนตัว	-1,847.368	0.1210	4.146	.006

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.5.5 การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภคหลังวิกฤติเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์ความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคและบริโภค พบว่า กลุ่มอาชีพ อื่น ๆ (ธุรกิจส่วนตัว) มีอัตราสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.0747 หมายความว่าถ้าครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น 1 บาทจะทำให้ครัวเรือนใช้จ่ายในหมวดนี้เพิ่มขึ้น 0.0747 บาท รองลงมาคือ กลุ่มอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ภาคอุตสาหกรรมและบริการและลูกจ้างเอกชน โดยมีค่า MPC เท่ากับ 0.0094 , 0.0026 , -0.009 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.29)

ตาราง 4.29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคและบริโภคกับรายได้ของแต่ละกลุ่มอาชีพหลังวิกฤติเศรษฐกิจ

กลุ่มอาชีพ	ค่าคงที่ (a)	MPC (b)	t	ระดับนัยสำคัญ
ลูกจ้างเอกชน	2156.417	-0.0009	-0.050	.961
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	166.750	0.0026	3.916	.000
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	1107.813	0.0094	0.337	.739
อื่น ๆ เช่น ธุรกิจส่วนตัว	-763.158	0.0747	1.314	.237

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.5.6 เปรียบเทียบความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้ายของสินค้าแต่ละประเภท ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

เมื่อนำข้อมูล MPC จากตาราง 4.25-4.29 มาทำการเปรียบเทียบพบว่า ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคหลังวิกฤตเศรษฐกิจ MPC ของกลุ่มอาชีพอุตสาหกรรมและบริการ มีค่าสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย MPC ของกลุ่มอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีค่าสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ๆ

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง MPC ของกลุ่มอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีค่าสูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงการอ่าน กลุ่มอาชีพธุรกิจส่วนตัวมีค่า MPC สูงกว่ากลุ่มอาชีพอื่น

ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคและบริโภค กลุ่มอาชีพธุรกิจส่วนตัว ก็มีค่า MPC สูงที่สุด (ตาราง 4.30)

จากการศึกษาพบว่าค่าความโน้มเอียงในการบริโภคหน่วยสุดท้าย (MPC) ของกลุ่มอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการ มีรายได้หลังวิกฤตเศรษฐกิจ ต่ำกว่ากลุ่มอาชีพอื่น ซึ่งจะใช้จ่ายได้ส่วนใหญ่ในการบริโภคจึงมีค่า MPC สูงที่สุดในการบริโภค

ส่วนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ยานพาหนะ บันเทิง และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค กลุ่มอาชีพอื่น ๆ โดยหลักการเมื่อรายได้เพิ่มสูงขึ้นค่า MPC จะลดต่ำลง แต่ผลการวิเคราะห์ MPC ของกลุ่มเอกชนกลับมากที่สุดในทุกกลุ่มอาชีพแสดงให้เห็นว่ารายได้ยังไม่เพียงพอจึงทำให้ค่า MPC ลดน้อยลง

ตาราง 4.30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสินค้าประเภทต่างๆ กับรายได้ของพนักงานแต่ละกลุ่มอาชีพก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

อาชีพ	MPC	
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภค บริโภค		
ลูกจ้างเอกชน	0.2350	0.2100
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.2090	0.2660
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.3580	0.0785
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	0.6050	-0.1030
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย		
ลูกจ้างเอกชน	0.0001	0.0009
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.0009	-0.0008
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.0018	-0.0031
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	0.0050	0.1840
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง		
ลูกจ้างเอกชน	0.0015	0.0026
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.0057	0.0053
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.0059	0.0017
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	0.0089	0.1030
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน		
ลูกจ้างเอกชน	0.0028	0.0014
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.0059	0.0032
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.0059	-0.0036
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	0.0089	0.1210
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค		
ลูกจ้างเอกชน	0.0021	0.0009
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.0035	0.0026
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.1130	0.0094
อื่น ๆ เช่นธุรกิจส่วนตัว	0.2630	0.0747

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

ส่วนที่สอง การวิเคราะห์ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคของประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายอุปโภคบริโภค (Average Propensity to Consume : APC) เป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่ารายได้ 1 หน่วยผู้บริโภคได้ใช้จ่ายไปเพื่อการบริโภคเท่าใดบ่งชี้ให้ทราบถึงพฤติกรรมในการจัดสรรรายได้ไปในการบริโภคสินค้าแต่ละหมวด

4.5.7 ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายอุปโภคบริโภคของอาชีพลูกจ้างเอกชนหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์แนวโน้มค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคจากรายได้หรือ APC หลังวิกฤตเศรษฐกิจของอาชีพลูกจ้างเอกชน พบว่า APC ของ ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค จะมีค่าสูงกว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค และที่อยู่อาศัยและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน หรือมีค่าเท่ากับ 0.66 0.11 0.10 0.08 0.04 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.31) จากการศึกษาพบว่าอาชีพลูกจ้างเอกชนจัดสรรรายได้ถึงร้อยละ 66 ไปเพื่อการบริโภค แต่ใช้จ่ายเพื่อการบันเทิงและการอ่านเพียงร้อยละ .04

ตาราง 4.31 แสดงสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคกับรายได้ของอาชีพลูกจ้างเอกชนหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

หมวดสินค้า	ค่า APC
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค	0.66
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	0.08
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง	0.11
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน	0.04
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค	0.10

ที่มา :จากการคำนวณ

4.5.8 ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคจากเงินรายได้หรือ APC หลังวิกฤตเศรษฐกิจของอาชีพภาคอุตสาหกรรม พบว่า APC ของค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคจะมีค่าสูงกว่าค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน หรือมีค่าเท่ากับ 0.60 0.09 0.04, 0.04 และ 0.03 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.32) จากการศึกษาค้นพบว่าการจัดสรรรายได้ถึงร้อยละ 60 เพื่อการบริโภคส่วนค่าใช้จ่ายอื่น ๆ จะน้อยมาก

ตาราง 4.32 แสดงสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคกับรายได้ของอาชีพภาคอุตสาหกรรมและบริการหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

หมวดสินค้า	ค่า APC
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค	0.60
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	0.04
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง	0.09
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน	0.03
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค	0.04

ที่มา : จากการคำนวณ

4.5.9 ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่ออุปโภคบริโภคของอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค หรือ APC หลังวิกฤตเศรษฐกิจของอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พบว่า APC ของค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคจะมีค่าสูงกว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและขนส่ง และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย หรือมีค่าเท่ากับ 0.49 0.08 0.06 0.02 และ 0.01 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.33) จากการศึกษาค้นพบว่าการจัดสรรการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคถึงร้อยละ 49 ซึ่งน้อยกว่าทุกกลุ่มอาชีพแต่มีการจัดสรรการใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด

ตาราง 4.33 แสดงสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคกับรายได้ของอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ หลังวิกฤตเศรษฐกิจ

หมวดสินค้า	ค่า APC
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค	0.49
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	0.01
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง	0.08
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน	0.02
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค	0.06

ที่มา : จากการคำนวณ

4.5.10 ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของอาชีพอื่น ๆ หลังวิกฤตเศรษฐกิจ

การวิเคราะห์ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค APC หลังวิกฤตเศรษฐกิจของกลุ่มอาชีพอื่น ๆ (เจ้าของกิจการ) พบว่า APC ของค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค จะมีค่าสูงกว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง และค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย ตลอดจนค่าใช้จ่ายเพื่อการบันเทิงและการอ่านหรือมีค่าเท่ากับ 0.72 0.11 0.04 0.03 และ 0.03 ตามลำดับ (ดูตาราง 4.34) จากการศึกษาพบว่ามีการจัดสรรรายได้ไปเพื่อการใช้จ่ายการบริโภคถึงร้อยละ 72

ตาราง 4.34 แสดงสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคกับรายได้ของอาชีพอื่น ๆ หลังวิกฤตเศรษฐกิจ

หมวดสินค้า	ค่า APC
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค	0.72
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	0.03
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง	0.11
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน	0.03
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค	0.04

ที่มา : จากการคำนวณ

4.5.11 ความโน้มเอียงเฉลี่ยในการใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของประชาชนในจังหวัด เชียงใหม่ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

เมื่อนำข้อมูล APC จากตาราง 4.31 ถึง 4.34 มาทำการสรุปพบว่าหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค APC ของลูกจ้างเอกชน จะมีค่าสูงกว่า อาชีพอื่นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย APC ของลูกจ้างเอกชนจะมีค่าสูงกว่าอาชีพอื่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง APC ของลูกจ้างเอกชนจะมีค่าสูงกว่าอาชีพอื่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน APC ของลูกจ้างเอกชนจะมีค่าสูงกว่าอาชีพอื่น ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค APC ของลูกจ้างเอกชนจะมีค่าสูงกว่าอาชีพอื่น จึงสรุปได้ว่า APC ของการใช้จ่ายทุกประเภทอาชีพลูกจ้างเอกชนจะมีค่าสูงที่สุดในขณะที่ APC ของข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจจะมีค่าน้อยที่สุดในการใช้จ่ายเกือบทุกประเภท จากการศึกษาหากทำการเปรียบเทียบ APC ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจพบว่าค่า APC มีการปรับลดในเกือบทุกหมวดของค่าใช้จ่ายจะเห็นได้ว่าประชาชนพยายามที่จะบริโภคน้อยลงทำให้สัดส่วนการใช้จ่ายลดลงเร็วกว่าการลดลงของรายได้ มีเพียงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะอันได้แก่ ค่าน้ำมันซึ่งสาเหตุมาจากราคาน้ำมันที่ปรับตัวสูงขึ้น

ตาราง 4.35 แสดงสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริโภคกับรายได้ของประชาชนแต่ละกลุ่มอาชีพ ก่อนและหลังวิกฤตเศรษฐกิจ

อาชีพ	APC	
	ก่อนวิกฤตเศรษฐกิจ	หลังวิกฤตเศรษฐกิจ
ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุปโภค บริโภค		
ลูกจ้างเอกชน	0.70	0.66
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.81	0.60
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.83	0.49
อื่น ๆ	0.78	0.72
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย		
ลูกจ้างเอกชน	0.11	0.08
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.03	0.04
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.03	0.01
อื่น ๆ	0.02	0.03
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะและบริการขนส่ง		
ลูกจ้างเอกชน	0.09	0.11
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.08	0.09
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.10	0.08
อื่น ๆ	0.06	0.11
ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการบันเทิงและการอ่าน		
ลูกจ้างเอกชน	0.05	0.04
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.05	0.03
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.04	0.02
อื่น ๆ	0.06	0.03
ค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการอุปโภคบริโภค		
ลูกจ้างเอกชน	0.05	0.10
ภาคอุตสาหกรรมและบริการ	0.03	0.04
ราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0.05	0.06
อื่น ๆ	0.08	0.04

ที่มา : คำนวณจากข้อมูลสำรวจ

4.6 การวิเคราะห์ความคิดเห็นผลกระทบจากวิกฤตและการปรับตัว

จากข้อมูลในตาราง 4.36 แสดงให้เห็นถึงผลกระทบทางด้านรายได้อันเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจ โดยที่กลุ่มตัวอย่าง ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ ร้อยละ 81.9 และไม่ได้รับผลกระทบร้อยละ 18.1 พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่ได้รับผลกระทบได้แก่ กลุ่มข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ

ตาราง 4.36 แสดงถึงจำนวนประชาชนที่ได้รับผลกระทบทางด้านรายได้อันเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจ

ผลกระทบทางรายได้	จำนวน	ร้อยละ
ได้รับ	240	81.9
ไม่ได้รับ	53	18.1
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากข้อมูลในตาราง 4.37 แสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่ได้รับ ทางรายได้โดยกลุ่มตัวอย่างถูกลด โบนัสจำนวนร้อยละ 35.8 ส่วนใหญ่ได้แก่ กลุ่มอาชีพเอกชนและอุตสาหกรรมและบริการและได้รับผลกระทบอื่น ๆ เช่น ค่าครองชีพสูงขึ้นแต่รายได้เท่าเดิมหรือไม่ได้รับการขึ้นเงินเดือน จำนวนร้อยละ 35.2 ซึ่งถือว่ายังมีรายได้ประจำที่สามารถใช้จ่ายใช้สอยได้ และถูกลดเงินเดือนร้อยละ 8.5 และถูกปลดออกจากงานจำนวนร้อยละ 3.8

ตาราง 4.37 แสดงถึงจำนวนประชาชนที่ได้รับผลกระทบทางด้านรายได้

ผลกระทบที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
ถูกปลดจากงาน	11	3.8
ถูกลดเงินเดือน	25	8.5
ถูกลดโบนัส	105	35.8
อื่น ๆ	103	35.2
ไม่ได้รับผลกระทบ	49	16.7
รวม	293	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากข้อมูลในตาราง 4.38 แสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นของประชาชนต่อภาวะเศรษฐกิจของไทยว่าฟื้นตัวหรือไม่ พบว่า คิดว่าเศรษฐกิจไทยยังไม่ฟื้นตัวถึงร้อยละ 92.5 และคิดว่าฟื้นตัวแล้วถึงร้อยละ 7.5

สรุปได้ว่าส่วนใหญ่ประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ยังคิดว่าเศรษฐกิจของไทยยังไม่ฟื้นตัวโดยคิดว่าอาจจะเป็นผลทางจิตวิทยาที่ยังคิดว่าเศรษฐกิจยัง ไม่มีเสถียรภาพ

ตาราง 4.38 แสดงถึงความคิดเห็นของประชาชนที่คิดว่าเศรษฐกิจของไทยฟื้นตัวหรือไม่

เศรษฐกิจไทย	จำนวน	ร้อยละ
ยังไม่ฟื้นตัว	271	92.5
ฟื้นตัวแล้ว	22	7.5
รวม	293	100.0

ที่มา :จากการสำรวจ

จากตาราง 4.39 แสดงให้เห็นว่ามีอะไรที่ชี้ว่าภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวเริ่มดีขึ้นหรือไม่ พบว่า ร้อยละ 61.1 คิดว่ายังไม่มีอะไรที่ชี้ว่าเศรษฐกิจของครอบครัวดีขึ้น และคิดว่าภาวะเศรษฐกิจเริ่มดีขึ้นถึงร้อยละ 22.5 และไม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ ร้อยละ 16.4

สาเหตุที่คิดว่าภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวยังไม่ดีขึ้นเนื่องมาจากรายได้ที่ควรจะได้รับเท่าเดิมหรือมีการปรับมากขึ้น และสินค้ามีราคาสูงขึ้นและอาจดูจาก ค่าเงินบาท และดัชนีตลาดหลักทรัพย์ตลอดจนธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่ยังไม่ฟื้นตัวเท่าที่ควร

ตาราง 4.39 แสดงถึงความคิดเห็นของประชาชนที่คิดว่ามีอะไรชี้ถึงภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวเริ่มดีขึ้น

	จำนวน	ร้อยละ
มี	66	22.5
ไม่มี	179	61.1
ไม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤต	48	16.4
รวม	293	100.0

ที่มา :จากการสำรวจ

จากตาราง 4.40 แสดงให้เห็นถึงความหวังว่าเศรษฐกิจไทยจะฟื้นตัวเต็มที่เมื่อใด จากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า ร้อยละ 44.7 คิดว่าจะฟื้นตัวอีก 4-6 ปี และ อีก 7-10 ปีร้อยละ 29.4 และ อีก 1-3 ปีร้อยละ 18.8 ส่วนร้อยละ 7.1 คิดว่ายังไม่มีความแน่นอนใด ๆ เป็นเพราะว่ายังไม่เชื่อว่าการแก้ปัญหาของรัฐบาลในนโยบายต่าง ๆ จะส่งผลให้เศรษฐกิจดีขึ้นโดยทันทีจึงต้องใช้ระยะเวลาที่จะให้เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ

ตาราง 4.40 แสดงความคิดเห็นว่ามีความหวังว่าเศรษฐกิจไทยจะฟื้นตัวเต็มที่เมื่อใด

	จำนวน	ร้อยละ
1-3 ปี	55	18.8
4-6 ปี	131	44.7
7-10 ปี	86	29.4
อื่น ๆ	21	7.1
รวม	293	100.0

ที่มา :จากการสำรวจ